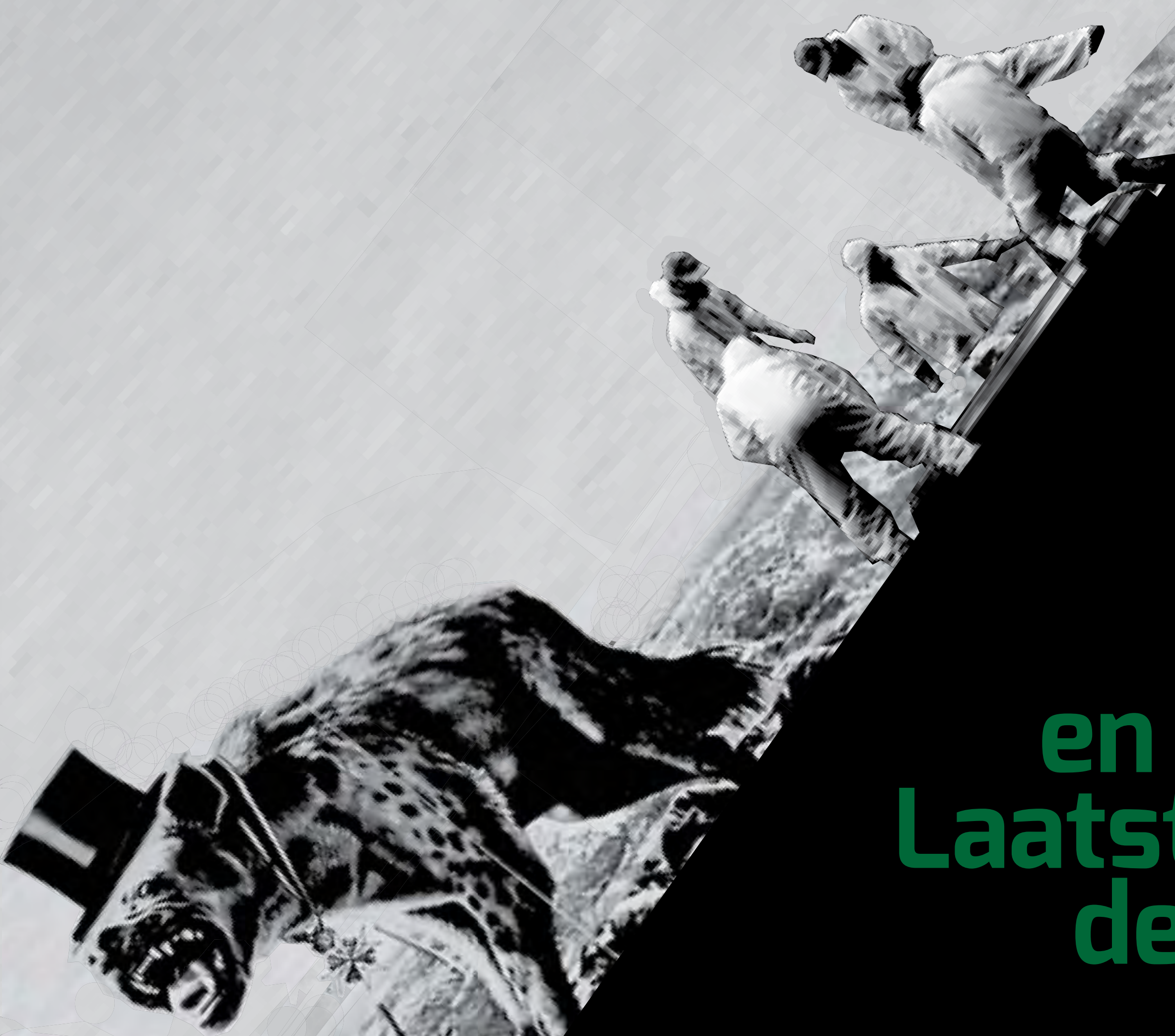
INBEWEGING

Anarchistisch tijdschrift lente 2021



Oorlog en Lijken - Laatste hoop der rijken

#ZeroCovid van onderop

The growing police state: rise of predictive policing

Een economie in dienst van de samenleving

multilingual publication

INBEWEGING

Anarchistisch tijdschrift lente 2021

Redactioneel

We zitten nu al meer dan een jaar in een corona-pandemie, en het zal waarschijnlijk zo zijn dat we nog voor een langere tijd in deze situatie zullen zitten. Desondanks deze nieuwe situatie, zijn er ook dingen hetzelfde gebleven. Kijk bijvoorbeeld naar de staat die voorkeur geeft aan de economie en winst in plaats van mensenlevens; toenemende surveillance en toezicht; de verdere ontwikkeling van milieuproblematiek, en dit is slechts een deel van wat er allemaal speelt op dit moment.

Met nieuwe inzichten (en een nieuwe cover) is de inBeweging eindelijk terug. In deze uitgave hebben we het niet alleen over de bovengenoemde onderwerpen, maar kijken we ook naar wat we er op dit moment aan kunnen doen. We hopen dat we je weten te inspireren om je aan te sluiten bij het groeiende verzet tegen overheersing en onderdrukking.

Strijdbare groeten en veel leesplezier in inBeweging nummer 12!



#ZeroCovid van onderop

Door Peter Storm

Corona geselt en kwelt iedereen. Maar corona geselt en kwelt niet iedereen in dezelfde mate. Het virus kan iedereen besmetten, ziek maken en de dood in jagen. Maar de kansen op besmetting, ziekte en een dodelijke afloop verschillen, net als de mogelijkheden om elkaar en jezelf tegen besmetting te beschermen. De COVID-pandemie treft armere mensen zwaarder dan grote eigenaars en mensen met de hoge inkomens. 'De kans om te overlijden aan covid-19 was voor de armste 20 procent van de Nederlanders, die geen (thuis- of langdurige zorg ontvingen), twee keer zo hoog als voor de rijkste 20 procent', zo citeerde de NOS het Centraal Bureau van de Statistiek CBS op 23 maart. Niet vreemd.

Corona krijg je door contact met een besmet persoon. Dat kun je voorkomen door afstand te houden van mensen die mogelijk besmet zijn. In een toestand waarin er heel veel besmette mensen zijn, en veel mensen dat van zichzelf niet weten, is afstand houden van iedereen het veiligste. Dat is de basis van het idee dat met dat rotwoord 'social distancing' wordt genoemd. Fout woord, het gaat niet op de sociale afstand; het gaat om fysieke afstand, niet meer dan dat. Physical distancing is een veel beter woord. Dat al het fysieke afstand houden sociale impact heeft, is waar. Maar dat is een nadelige bijwerking, niet de kern van het concept.

COLOFON

Gedrukt bij Drukkerij Kaboem

Bijdragen of meehelpen verspreiden? Mail naar agn@riseup.net

Physical distancing dus. Minstens anderhalve meter afstand houden bij ontmoetingen, twee meter is veiliger. Groepen mijden. Het aantal mensen die je ontmoet drastisch terugbrengen tot ene vast en zeer gering aantal, dus niet elke dag bij iemand anders op bezoek. De logica is helder. Waar mensen elkaar niet meer ontmoeten, kan het virus niet meer worden overgedragen en is de pandemie in not time opgedroogd. Nul ontmoetingen is onmogelijk, maar hoe lager – en hoe meer er afstand wordt gehouden – hoe beter. Doe er een mondkapje bij, en de kans op overdracht is nog kleiner. Eenvoudig, en tegelijk helemaal niet.

Eenvoudig is het principe zeker. Maar de uitvoerbaarheid varieert enorm, afhankelijk van je sociale positie. Veel ontmoetingen vinden plaats op de werkplek. Pandemiebestrijding betekent: thuisblijven! Maar dat gaat zomaar niet. Thuiswerken is in allerlei bedrijfstakken onmogelijk. Het lukt op universiteiten, IT-bedrijven, bij kantoorarbeid. Het is niet prettig. Het heeft onwenselijke aspecten, sociaal contact tussen collega's valt weg. Het is extra stressen. Een haastklus digitaal op kantoor is al niet leuk. Dezelfde haastklus thuis, kinderen om je heen, allerlei andere afleiding, is vaak erger. Maar het kan.

In veel bedrijfstakken bestaat die optie niet. Bouwvakkers kunnen niet thuiswerken, vuilnisophalers, winkelpersoneel, schoonmakers evenmin. Juist als winkels goeddeels dicht zijn, en kroegen en restaurants gesloten, draaien bezorgdiensten extra diensten en maken pakjes- en maaltijdbezorgers nog veel meer uren dan anders. Arbeiders in slachthuizen moeten naar hun werk, pandemie of niet. Het OV moet voor een flink deel blijven draaien, machinisten en conducteurs hebben thuiswerk dus ook niet als optie. Voor zorgpersoneel geldt dat helemaal. Die gaan naar hun werkplek, levensgevaarlijk, juist zij werken met zieke mensen.



Een groot deel van de arbeidersbevolking kan dus niet thuiswerken. Het betreft vaak relatief laagbetaalde mensen. Die krijgen de hele dag te horen dat ze afstand moeten houden en niet bij elkaar op bezoek mogen en zo meer. Tegelijk dwingt hun sociale positie ze dag in dag uit naar het gevaar, naar de werkplek, waar afstand houden vaak een aanfluiting is, via treinen en bussen waar mensen ook te dicht opeen zitten of staan. Juist armere mensen lopen onevenredig meer coronagevaar vanwege werk.

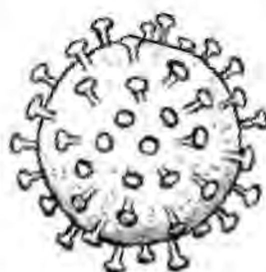
Daarbij blijft het niet. Thuisblijven en fysiek afstand houden is mogelijk in een ruime woning, waar het een beetje uit te houden is met computer, TV en voldoende ruimte om je terug te trekken. In piepkleine woningen waar veel mensen opeen gepropt zitten, gaat dat nauwelijks. Waar opgroeiende kinderen anders kunnen uitwijken naar school, moeten ze nu thuis huiswerk proberen te doen

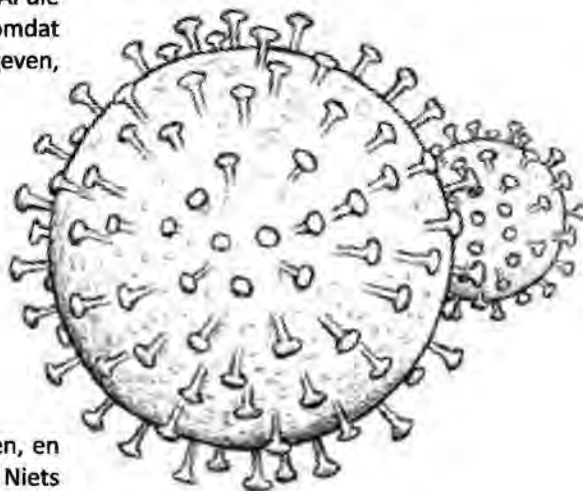
terwijl iedereen op elkaars lip zit. Juist bij armere mensen leidt de noodzaak tot afstand houden en thuisblijven tot serieuze ellende, van stress tot erger.

Werk en huisvesting zorgen ervoor dat de risico's op corona helemaal niet gelijk over de bevolking zijn verdeeld. Juist zogeheten 'essentiële' werkplekken brengen degenen die er werken in gevaar. Die werkplekken zijn coronabrandhaarden die als doorgeefluik fungeren voor de pandemie. Dat gaat het dus om sectoren als schoonmaakt, gezondheidszorg, bouw, voedselproductie en distributie.

Het gaat, waar het onderwijs weer open is, vooral ook om scholen. Dat zijn plekken waar grotere groepen mensen dicht opeen zitten, elkaar makkelijk besmetten, en van daaruit ook hun ouders en docenten onbedoeld de ziekte doorgeven. Zelf worden veel kinderen amper ziek. Ouders en docenten vaak wel. Scholen openen is onzalig als je het virus de weg wil versperren. Waarom moeten ze perse open? Enerzijds omdat ze kinderopvangplekken zijn. Scholen dicht betekent dat ouders thuis moeten blijven om op te passen. Thuisblijvende ouders is productieverlies. Zo eenvoudig is het. Anderzijds zijn scholen personeelsfabrieken. Kinderen thuis is achterblijvende productie van toekomstig personeel, en op termijn minder arbeidsproductiviteit. Zo eenvoudig is het. Ze zeggen het openlijk. Daarom – niet omdat kinderen school zo missen – worden scholen zo laat mogelijk gesloten en zo snel mogelijk weer geopend. Daarom – niet omdat jij en ik wel eens bij elkaar op bezoek gaan – woedt de pandemie vrijwel onbelemmerd verder.

Dezelfde armere mensen die extra gevaar lopen, hebben echter samen ook de mogelijkheid om het gevaar te keren. Al die riskante bedrijfstakken blijven draaien omdat en zolang het personeel er gehoorzaam aan het werk gaat. Al die levensgevaarlijke scholen draaien omdat er zolang docenten er les blijven geven,





ouders hun kinderen er heen sturen, en kinderen de lessen blijven volgen. Niets hiervan is onvermijdelijk. In maart 2020 gingen de scholen mede dicht onder druk van bezorgde ouders en docenten. Stakingen om tenminste meer veiligheid op de werkplek af te dwingen vonden vorig op forse schaal plaats in Italië en de VS.

Het heeft weinig zin om de regering te verzoeken om nu eindelijk die pandemie eens aan te pakken. Er is alle reden om het physical distancing, en het stilleggen van zoveel mogelijk van de economie en het openbare leven, zelf ter hand te nemen En wie zitten er nu in een betere positie dan uitgerekend degenen die het meest gevaar lopen om door het virus te worden geveld? Het is de hoogste tijd om naar #ZeroCovid te streven via een shutdown van onderop. Staken: een prima wapen om economie en dus virusverspreiding stil te leggen en tegelijk volledige doorbetaling van loon af te dwingen. Tegen virusverspreiding, tegen een ondernemersklasse die ons aan gevaar blootstelt om hun winsten maar te kunnen blijven binnenharken.

The 11 Theses of Bremen

"While there is a silent helplessness that currently affects many of us, caused by rapidly aggravated assaults of the capitalist system and the lacking strength of leftist movements, we have also noticed a hopeful search for new beginnings among leftists and radical leftists during the last few years."

In 2016, an international collective named *Kollektiv* based in Bremen, FRG[1] published *11 Theses, about organizing and revolutionary practice for a fundamental reorientation of radical left-wing politics – critique and perspectives.* The collective itself comprises contributors coming from different ideological traditions (Marxist, Marxist-Leninist, anarchists, libertarian communists) and different geographical backgrounds (FRG, Turkey, Iran, Kurdistan). In many ways, these theses have been a been a breath of fresh air for many comrades around us. Those theses put into words a lot of the diffuse discontent most of us feel with the state of radical-left activism, because it makes little sense to wax emotional about the unfailing faith in humynkind that our heroes displayed in times of incredible darkness, whereat we display a smug pessimism in our own time as to the revolutionary potential of society at large, and wear that pessimism as a badge of cool and a license to do absolutely nothing. The 11 Theses denounce but, most importantly, they propose. We've explored enough political dead-ends, where do we go now? The theses relentlessly go back to the basics, they lay down simple but primordial principles of organizing: organizing from the bottom, organizing *within* society, getting *in the thick of it* and building authentic and egalitarian relationships between workers, neighbors, members of the community *as* members of the community ourselves. Radicals need to learn and sometimes re-learn to be *in the world* and push themselves to go *beyond themselves.*

For the reboot of the *inBeweging*, it felt quite fitting to publish some of those theses, to start conversations within our circles to eventually spread without our circles. Organize reading groups, discussions over these theses but more importantly think together with comrades about how to apply these simple principles in our praxis, in our relationship to society and to ourselves. The pandemic makes it more difficult to meet and discuss but it also makes it all the more urgent. We've included *Thesis 5: To Include Life* and *Thesis 6: Breaking out of the subculture* in this installment of the InBeweging. This version is an edited version of the English translation, we strived to stay close to the meaning of the text while making it a little bit easier to read. You can find a digital version of the 11 Theses on this website: anarchistischegroepnijmegen.nl/11-theses

Thesis 5: To include life

Some well-regarded texts speak about developing and connecting radical left-wing, self-organized collective structures as one of the main strategy for society's change. We have some doubts about this strategy. We share the (immanent) critique that too many radical-left activists separate their political work from their own working and living conditions and by doing so, they do not see themselves as political subjects. Accordingly, we do agree with the claim to understand the private as political and to organize ourselves therein.

A big part of the radical left-wing scene interprets this idea only as an invitation to found and expand our "own" self-governed rooms, projects, collectives. Accordingly, a lot of them are active in housing or group projects. When talking about developing self-organized structures, we do not mean developing self-governed leftist places and projects. We consider collective, self-governed forms of living and working as a legitimate form of joint lifestyles in capitalism, which, on the one hand, allows more autonomy and independence in everyday life and on the other hand enables important experiences in self-governance. Existing self-governing radical left-wing projects belong to a tradition that we must therefore support and defend. These projects provide experiences and opportunities to learn self-organization. Yet, we don't share the opinion that the organization and expansion of existing left, self-governed places can stand for society as a whole.

Because many left, self-governing projects are very much in line with the lifestyles and needs of a relatively small group of the radical left socialized people, they turn out to be ineligible for a broader public to access. They automatically run the risk of remaining isolated islands within capitalism, or, in the worst cases, as depoliticized islands of "beautiful living" and as expressions of a radical left-wing lifestyle. At the same time, setting up and operating your own, more scene-focused centers, housing projects, etc. often requires a lot of time and work capacity. As a result, forces are being removed from social and political struggles and the focus of an overall social strategy is lost. Rather, we see a socially-changing potential in self-organized structures where solidarity structures of mutual help and self-organized struggles arise: among tenants of a block of flats, residents of a street or the workforce of a company,



structures that are open to the general population, such as political- cultural / social centers, etc. These structures must not be an expression of subcultural identity, but must be based on the existential needs of those affected. Therefore, we agree with the necessity stated in the text by Lower Class[2] magazine that we must constantly examine self-organized structures and spaces for their "pettiness." We need to work out which factors make self-organized structures resistant to dependency on the one hand and what depoliticizes them on the other.

Thesis 6: Break out of subculture

In the last thesis we have stated that in the center of radical-left politics, the strengthening of social organizing processes and struggles must come from below. An essential prerequisite for this is to lift the existing split between radical left movements and society.

In the Federal Republic of Germany, this split is essentially caused by how radical left-wing politics become characterized by subcultural affiliations, political self-centeredness on one's own "scene" and (conscious or unconscious) demarcation from "mainstream" society. Even for those who are interested in (emancipatory) politics, it is not easy to get in touch with "the scene" and it takes some effort to be accepted by it. Many of us had this experience in the past. For wider circles, the scene remains intangible, irrelevant and unattractive. One of the reasons for this is that affiliation is not primarily based on common political positions and goals, but often on the typical criteria of a subculture, such as cultural and linguistic codes, dress styles, behavioral norms, etc. Political and subcultural alignment is one of the factors why radical left politics stay largely marginal and socially irrelevant.

Although individual groups have repeatedly called for a confrontation with this closed-mindedness and self-focus in the scene, to this day, nothing has fundamentally changed. Even within the scene, exclusionary and elitist mechanisms are regularly lamented (see thesis 7) and the separation between society and the radical left-wing scene is usually not considered entirely desirable. If, for decades, this paradox seems so fixed and unchangeable, the question arises: which factors contribute to the fact that this division between society and radical leftists is maintained?

The value of radical left-wing subculture in itself

As before, it is mainly young people who are looking to connect with the radical left-wing scene. An important motivation for them is not only the rejection of repressive social mechanisms but above all the rejection of prevalent cultural thinking and behavior. The development and design of left-radical subculture plays an important role against this background. Identification with the political "scene" creates the feeling of belonging and reduces one's own powerlessness and loneliness. In addition, radical-left spaces, despite the narrow conventions that are enforced, provide a comparatively secure framework for developing and exercising certain aspects of one's identity that are socially stigmatized (dealing with one's gender, sexual orientation, etc.).

These factors mean that the left-wing radical "scene" has a social and emotional meaning for those who feel that they belong to it. The aforementioned subjective

advantage of the scene life exists first of all independently of its sociopolitical relevance. As a result, the need for a social debate to engage and precipitate change in society is not immediately apparent, because the scene life can be seen as a retreat into a niche existence, as a kind of opting out. Thus, the preservation of the subculture becomes a value in itself.

Socialization within radical left-wing structures also creates the illusion that left-wing places are outside of society's influences or their conditions of origin (for example: increasingly capitalist, sexist, racist, nationalist, fascist tendencies, etc.). This lack of self-awareness promotes the separation between the radical left-wing scene and society and produces an elitist consciousness. The scene is stylized as a haven of enlightenment and emancipation while society "out there" appears as the epitome of reactionary decline.

The lack of openness of radical leftist structures is certainly linked to fear of surveillance and spies, which is not completely unfounded considering the numerous disclosures by spies in recent times. Nevertheless, there is often a degree of conspiracy and secrecy that in no way matches the militancy of political practices. We think it is important to adapt the level of suspicion to the type of political practice. If we want to build self-organized structures in the neighborhood or intervene in broader social struggles, it would be fatal if each and every unknown person in our structures is critically eyed, ignored or asked to leave before getting to know them. At the same time, dealing with concrete suspicions in organized structures is easier because there are concrete methods and procedures as to how the corresponding persons can be checked. Psychosocial factors also play a role in the reproduction of the radical left- wing scene as an isolated subculture separated from society. The inability and awkwardness of many left-wing radicals to get in contact with the wider population are also an expression of fears, insecurities, loneliness, shame, shyness, awkwardness, lack of experience and avoidance. The ability to communicate with dissenters as equals and to deal with contradictions is often lacking. In addition to individual, biographical experiences, this also reflects the general social conditions in which the development of a respectful and constructive culture of debate between equals, as well as the ability to meet people at eye level, are rarely taught and strengthened.

While elsewhere, in other radical left-wing contexts, actors try to counteract such weaknesses through collective reflection, education and confrontation, in the local scene this is completely neglected or left to the individual. This, too, seems to reflect the low significance attached to social change within radical left-wing politics. The psycho-social reasons that prevent or make it difficult to step out of the cozy scene are often not recognized or named as a problem and cannot be overcome.

What do we want?

Revolutionary struggles and upheavals cannot be imposed on society by individual political groups or leaders. These can only be successful if they are the expression of a broad social movement. Accordingly, revolutionary politics can mean nothing other than moving within society, seeking contact with the population and engaging in the contradictions that we find there. For this it is necessary to leave behind the self-isolation and subcultural orientation of radical left-wing politics, to position oneself as part of society and to constantly enter into a "patient dialogue"[3] with people.

We believe that a conscious learning process is needed in order to acquire or develop the ability to meet other people on an equal footing and to convey our own analysis and opinions in a comprehensible way. This requires processes on two levels: on the one hand the confrontation with one's own fears and uncertain-ties and on the other hand the discussion of how revolutionary contents can be conveyed in such a way that they are considered and felt to be relevant. Stepping away from the safety of circles that confirm our identities and ideas, is, for some, anxiety- and fear-inducing.

The political process must accordingly create a space for dealing with ourselves and the development of our own personality, so that we learn to move more freely in society. Like all self-transformation, this works best when we are not on our own but when we can share and evaluate experiences together, try out different proposals together, etc. At the same time, one of the prerequisites is to create an atmosphere in which we live in these communal spaces openly and honestly, without fear of loss of status, mockery etc., in which we can express insecurities, fears and (self-) criticism (see also thesis 7).[4]



The second aspect involves the question of how critical analysis and revolutionary ideas can be expressed in a way that is understandable, and relevant to others. This does not mean acquiring methods in order to capture the attention of others and to appear attractive (in the sense of psychological manipulation).

Rather, it requires encounters that do not politically instrumentalize the other but seek a discussion between equals that involve honest interest in the other. This includes willingness to change oneself as well as the recognition that there can be enriching experiences in different ways of life. At the same time, this also means learning to endure and counter contradictions in conversations and not to end the conversation with the other person's first non-enlightened thought.

When we speak of becoming capable of communicating we do not mean giving up one's own position for no reason, nor developing "more tolerance" for reactionary positions. Likewise, we are not concerned with hiding a radical analysis for strategic reasons.

---

1. Translators Note: It is quite common among German radical leftists to refer not to "Germany" but to the initialism of the official name of the state, FRG for Federal Republic of Germany (BRD or Bundesrepublik Deutschland in German) in order to explicitly underline the construct of the nation state and its borders and not give rise to the mythical idea of a supra-historical nation. We will use FRG accordingly throughout this translation.
2. In "How to change the world?" by lower class magazine (01/2015) http://lowerclassmag.com/2015/01/wie- die-welt-veraendern/
3. This dialogue differs from a pure enlightenment mission in that 1) the encounter takes place on an equal footing, 2) existential conditions are used as a means of dialogue, and 3) left-wing radicals themselves learn to see unregarded aspects of reality from the point of view of others ("teachers are also learners")
4. Full text can be found at anarchistischegroepnijmegen.nl/11-theses

THE GROWING POLICE STATE:

Rise in predictive policing

To those who are politically active, it often comes as no surprise to learn about new methods of surveillance and data mining used by police and intelligence agencies. There's a reason security culture is top of mind for activists: meetings are by default always phone-free, emails sent (when absolutely necessary) are encrypted, and discretion used when communicating anything that might put yourself or your comrades at risk. We know the importance of self-educating; not just on how to hold on to the remaining shreds of privacy we have, but also on the methods increasingly used to surveil.

One trend that is particularly alarming is predictive policing, which, simply put, is the use of data to predict the likelihood that an individual will commit a crime (person-based predictive policing), or the likelihood that a crime will take place in a specific location (place-based predictive policing). Pair this with the increasingly sophisticated ways of gathering, storing, and processing of data, we end up moving towards a world where everyone becomes suspect by default, even without a shred of incriminating evidence.

Predictive policing in its current form has been around since 2008, when the City of Los Angeles in conjunction with federal agencies began to explore the use of statistical models based on historical data to forecast crime. Scholars at UCLA joined in on the fun and helped to create one of the first pieces of proprietary software, PredPol, an algorithmic model used to predict where crime is likely to occur. Over the next several years, many precincts across the United States and in Europe would begin to experiment with predictive policing. While PredPol continues to be a market leader, Microsoft, IBM, Hitachi are some of the few market giants who have begun developing their own proprietary software.



WHERE DOES ALL THIS DATA EVEN COME FROM?

Before going further, a brief interlude to talk a bit about data collection. This gets a little nitty-gritty, but bear with me while we embark on this brief Orwellian deviation. Here in the sunny Netherlands, there are three main ways that intelligence and police departments are collecting data: Automated Facial Recognition (AFR) technology, voice identification systems, and the extremely-boring-sounding-but-extremely-dangerous Automated License Plate Readers or ANPR.

The first, AFR, compiles images taken within neighborhoods and in public events, such as football matches, festivals and protests. While this is not used widely, it is being piloted in various places in the EU. Most famously, it was introduced in Hamburg during the G20 riots to flag "violent" protesters and is still in use. Since 2016 Dutch police have used the software program CATCH to match images of suspects of serious crimes and those convicted of crimes with images captured by ATM cameras, security cameras and social media. While the images are not supposed to remain in the database once a person is no longer a suspect, to date, the database contains 1.3 million images.

Voice identification systems collate voice samples taken from phone calls, YouTube videos, social media, CCTV recordings, and voice over internet protocols

(calls made over the internet). While this is also not widely used in the EU, the exception is the Netherlands, where voice recognition technology has existed as a forensic tool for more than 15 years. The Netherlands also famously has the highest number of phone taps per capita in the world.

Finally, license plate readers - ANPR - are cameras that read and register license plate information, then catalogue additional data about the vehicle and passengers, including make, model, and color of the car, and number of passengers. The ANPR system cross-references this data with existing data held across policing jurisdictions nationally and internationally, creating a "hit" when the license plate number is associated with suspects of criminal activity. While this is in limited use in the EU – partially because of concerns with privacy violations – a January 2019 law passed in the Netherlands allows for the record and storage of data on the raw data of vehicles (make, model, plate, etc.) for up to 28 days, regardless of whether the car was flagged a hit.

It doesn't really need to be spelled out any further: the Netherlands is a police state. Of all the methods discussed so far, it has always been an early adopter of new and improved ways to spy on its residents. So, it should come as no surprise that while predictive policing was performing dismally back in the Land of the Free and Home of the Brave (US), Dutch police were at the forefront of incorporating predictive policing into law enforcement. We know of three projects in the last ten years that have piloted this, but rather than go into the detail of each, I'll focus on one because we can at least glean a better understanding of how authorities here frame outsiders as criminals, and also to give you some neat talking points to your liberal friend who says that surveillance for the sake of public order and safety is okay because "I have nothing to hide" or "data is neutral." Yeah, we all know that one.

The Sensing Project

The Sensing Project began in Roermond in 2019 and primarily uses ANPR – license plate readers – to conduct mass surveillance of everyone moving by car in and out of the city. Police allege that the Sensing Project was used to prevent shoplifting and pickpocketing; the result, of course, has been extensive collection and storage of unethically gathered data. Cameras and sensors register drivers' data, which are then compiled and analyzed by algorithms to compile a risk score. The higher the risk score, the more likely, according to the software, the driver or passengers will become a crime suspect. When supplied with a "hit" by the software, police decide whether to conduct a traffic stop. All vehicles moving through Roermond are subject to surveillance, meaning that though the driver or passengers in any given vehicle are not crime suspects, their data is nevertheless collected and analyzed under the pretext of criminal law enforcement.



If that's not enough to get your blood boiling, there's some real shady stuff about the design and use of the data itself. First, the scope of the project was limited to what police call "mobile banditry" or economic crimes committed by non-Dutch nationals. While the Sensing project was meant to tackle "grave" concerns over shoplifting and pickpocketing, the project stopped short of monitoring the generic category of shoplifting and pickpocketing, and focused just on mobile banditry, of which, again, Dutch nationals cannot be convicted. Despite the fact that 60% of suspects in shoplifting and pickpocketing have Dutch nationality, compared to 22% from Eastern Europe, the Roermond police publicly framed the issue as: we have a real big problem with foreigners coming to our city and robbing our citizens. When asked, Roermond police estimated 90% of crimes were committed by those of Eastern European nationality or Roma ethnicity. Ninety. Percent. This number is illusory because Dutch police do not collect statistics on the ethnicity of criminal suspects, and illustrates how policing is conducted by biased individuals relying on 'gut feelings': someone who looks a certain way is inherently suspicious and thus discriminated against in the context of law enforcement. These prejudices become encoded into the design of the project, yielding data that is far from free of ethnic bias.

We don't know exactly what kind of software was used by Roermond police, but what we do know is that the algorithm used to assign risk scores to vehicles assigned higher scores to those with foreign plates, especially those from Eastern Europe (it should be noted that police refused to elucidate greater specificity than "Eastern European"). What this all boils down to is that ethnic and racial profiling are embedded into the design of the software: first, police receive data tainted with a demonstrated bias against those driving cars with a foreign plate, then decide, after a visual check of the driver and/or passengers, whether a traffic stop should be made. It is well documented that Eastern Europeans and those of Roma ethnicity comprise a greater portion of routine stops.

Data is not Neutral, and also not that Good

The data we measure and interpret is only ever as good as the design of data collection. It's way out of the scope of this article to spend more time on how data reflects our values and biases, and how it often reinforces discrimination. Because of pretty major PR scandals over just how racist predictive policing models are, at least in the US, a few police departments including in LA and Chicago have temporarily shelved these projects. Studies there have shown predictive policing software to be largely ineffective in preventing crime, with a 2013 study in Chicago showing that no homicides were prevented that year by either the software or by police interventions.

In the UK, facial recognition technologies wrongly identified innocent people as suspects 95% of the time, confirming studies which revealed clear biases inherent in these technologies particularly towards women and people of color. And in Hamburg, the use of video surveillance and facial recognition technology, too, was embarrassingly ineffective: though the police department had 100 terabytes of video recording and images of the G20 protests plus 170 officers working on the "Special Commission Schwarzer Block", in the end, just two people were identified.

So what does this all mean?

It's not looking up for those of us concerned with privacy. Bloated national security budgets and more ways to collect data will lead to more issues around surveillance. Data scientists, universities, and government agencies will continue feeding people a narrative of neutrality and of efficiency, even when the most flagrant violations of dignity and privacy are being made.

That the Dutch State has, for more than a decade, poured resources into various forms of surveillance is telling. Go to any demonstration and you're likely to have a smartphone yielding cop in your face, snapping pictures, taking video, asking for identification. This is as much a fear tactic as it is a mechanism of control, since those who face discrimination based on their physical appearance or characteristics such as race, gender, or class, become less willing to participate in certain forms of protest. Further, data is used to associate certain people with criminality – Roma, Black and Brown folks, Muslims, migrants – to create a narrative that justifies racist and nationalistic rhetoric used by the state and by the media, as well as police violence. Cops don't keep us safe, they don't protect communities, they harm them. Don't let their data tell a different story.

While more sophisticated forms of surveillance feel like the new norm, a lot of this is still relatively new. It's important for us to not only stay vigilant – to question why certain data can and is being collected and by whom -- it's equally important to stay outraged. Causing people to become disaffected, to believe "that's just the way things are" is, if anything, a form of control.

Solidaire handel in producten

Van de Beweging - Voor de Beweging!

Transparante productieketens, geen winstmarges en geen uitbuiting van mens en milieu; dat zijn de basisprincipes van Solidaire Handel. Maar wat is eigenlijk solidaire handel? En waarom hebben we dat nodig? Wij hebben toch al Fair Trade en biologische producten?

Het begon voor de initiatiefnemers met de vraag: "Hoe kunnen we de aarde redden van dat roofzuchtige kapitalisme, dat maar op een ding gericht is, namelijk winst maken?" Het is ons inmiddels allemaal duidelijk dat het kapitalisme een ongezond systeem is, dat geen rekening houdt met de toekomst. We zijn daarom gaan onderzoeken hoe wij als consumenten en producenten de macht terug kunnen nemen. Om antwoord te krijgen op deze vragen, moet je inzicht krijgen in hoe de prijs van een product tot stand komt. Deze wordt namelijk niet door de daadwerkelijke producent bepaald. Het kapitalistisch systeem dwingt producenten immers om steeds goedkoper te produceren, ten koste van aarde en bevolking. "Vanuit Solidaire Handel betalen we graag een eerlijke prijs. Daarom leggen we contact tussen producent en consument. Zo komen we te weten wie er uiteindelijk aan de verkoop verdient en welke tussenstappen we kunnen overslaan, zodat het geld op de juiste plekken terecht komt. Door het contact ontstaat transparantie en nemen wij de macht terug op de markt. Wij weten van hun gevecht om te overleven en steunen hen door hun producten te kopen."

Zapatista koffie

Geen gedoe met vage zegels en certificering, of wantrouwen tegenover de mooie praatjes en plaatjes op de verpakkingen: het project in Nijmegen maakt je als consument deelgenoot van het echte verhaal. In de Klinker wordt bijvoorbeeld koffie verkocht van de Zapatistas, de inheemse bevolking in Chiapas, één van de armste delen van Mexico. De Zapatistas verzetten zich sinds 1982 tegen het neoliberale economische systeem dat de rechten van de inheemse bevolking ondermijnt en hun leefmilieu verwoest. De Mexicaanse regering probeert regelmatig geweldadig de bevolking hun land te onteigenen. Waarna ze het aan grote bedrijven verkopen, omdat het rijk is aan water en grondstoffen.

Door de koffiehandel behouden de Zapatistas hun autonomie. In zelfbeheer hebben zij democratische structuren opgebouwd, maar ook scholen en een ziekenhuis.

"Wij kopen gezamenlijk hun producten in, zonder tussenhandel, zonder winstmarges en zonder uitbuiting van mens en milieu. De Soli-Producten hebben de Realprijs, wat betekent dat de prijs transparant en inzichtelijk is. Alle kosten zijn gedekt, van productie tot arbeid en transport."



Soli producten kopen?

Momenteel kun je elke zondag van 12:00 tot 16:00 in de Klinker verschillende soorten Zapatista koffie kopen. Wil je een grote inkoop doen? Neem dan ook deel aan de gezamenlijke inkoop door je toe te voegen aan de solidaire handel maillijst. Stuur een mail aan solidairehandel@riseup.net om jezelf toe te voegen. Zij houden je dan op de hoogte als er weer koffie en andere solidaire producten worden ingekocht.

www.solidairehandel.wordpress.com
www.instagram.com/solidairehandel

We moeten toch ergens beginnen

Leestip: *Kapitalisme, klasse & klassenstrijd voor dummies*

Je hoort vaak wanneer mensen het over anarchisme hebben een boel termen voorbij komen in de vele discussies die worden gevoerd rondom gelijkheid in onze samenleving. Maar wat betekenen die termen nou eigenlijk allemaal? En hoe kan je dit duidelijk maken voor iemand die misschien helemaal nog nooit kennis heeft gemaakt met die termen? Er is natuurlijk al een boel leesvoer over de vele linkse theorieën, maar sprekend als iemand die hun concentratie niet langer dan vijftien minuten bij een boek kan houden, moet er ook iets simpelers zijn.

Daarom heb ik hier als aanbeveling de brochure: *kapitalisme, klasse & klassenstrijd voor dummies*. Dit boekje is uitgegeven door de Anarchistische Groep Amsterdam en is een vertaling van de brochure 'Capitalism, Class & Class struggle for (ex) DUMMIES'. De brochure is twaalf pagina's, maar als dat te veel voor je ik zal ik hieronder uitleggen wat er verteld wordt in deze uitgave. Op de achterkant van deze brochure staat het idee kort uitgelegd:

"Deze brochure is een introductie voor iedereen die wil weten wat kapitalisme is, hoe het werkt en wat er eigenlijk bedoeld wordt met klassenstrijd. Het kapitalisme is een complex systeem en deze uitleg is natuurlijk niet helemaal volledig, toch denken wij dat je je na het lezen van deze brochure geen dummie meer hoeft te voelen!"

Kapitalisme, klasse & klassenstrijd voor dummies begint met een beknopte uitleg over wat het kapitalisme is en hoe het werkt. Ook begint de auteur direct over wat er mis is met dit systeem. Er wordt bijvoorbeeld benoemd hoe catastrofale klimaatsverandering of wijdverspreide armoede signalen zijn dat het kapitalistisch systeem normaal functioneert. Dit omdat er de meeste winst geboekt kan worden als er bezuinigd wordt op o.a. deze vlakken (milieumaatregelen of minder loon betalen aan werknemers).

In een wereld waar alles wat wij nodig hebben om te kunnen overleven handelswaar is, hebben we allemaal iets nodig om te verkopen om aan geld te komen. Voor de werkende klasse (de mensen die niks te verkopen hebben behalve ons vermogen om te werken) betekent dit dat we onze werkkracht en tijd moeten verkopen aan hen die de fabrieken, kantoren en landbouwgronden bezitten. Hierbij krijgt de werkende klasse als loon ongeveer wat ze nodig hebben om te kunnen overleven. Hierdoor moet de werker dus naar het werk blijven gaan om de volgende maand te kunnen halen. Daarnaast zit er ook een verschil in wat wij arbeiders verdienen en wat de waarde is van wat wij maken als arbeiders. Dit heet 'meerwaarde'. Dit is hoe de kapitalistische klasse winst maakt. Het onttrekken van deze meerwaarde door werkgevers (de arbeiders krijgen deze winst dus niet zelf) is de reden dat we kunnen zeggen dat het kapitalisme een systeem is dat gebaseerd op uitbuiting, de uitbuiting van de werkende klasse.



Verder wordt er in deze brochure gepraat over de rol van onbetaalde arbeid in de accumulatie van het kapitaal, hoe werkgevers ook slachtoffers zijn van de greep van het kapitaal, de rol van de staat in het behouden van dit systeem (door – wat een verrassing – het onderdrukken van de werkende klasse of zelfs het overnemen van de productie door het leger) en natuurlijk de geschiedenis van het kapitalisme.

Hierna komt deel twee aan bod: klasse en klassenstrijd. Er wordt uitgelegd op welke manier er hier naar klasse gekeken wordt. Er wordt nogmaals naar het kapitalisme gekeken, maar dan vanuit de invalshoek van de klasse – een belangrijk onderdeel binnen het kapitalistisch systeem omdat klasse nodig is om dit systeem te laten functioneren.

"WERKGEVERS EN BAZEN WILLEN DAT WE ZOVEEL MOGELIJK WERKEN TEGEN ZO MIN MOGELIJK LOON. WIJ DAARENTEGEN, WILLEN NIET OVERWERKT RAKEN, WE WILLEN IN STAAT ZIJN OM VAN HET LEVEN TE GENIETEN[...]"

Uiteindelijk komen we dan aan bij klassenstrijd. Het conflict tussen de werkende klasse, die moeten werken voor loon, en werkgevers en overheden. De klassenstrijd, het verzetten tegen de werklast, is een aanval op de essentie van het kapitalisme omdat het laat zien dat er een mogelijkheid is om dingen te doen om een andere reden dan winst. Een mogelijkheid om te werken naar een wereld waarin er geen klasse of privé-eigendom van productiemiddelen bestaan.

Kapitalisme, klasse & klassenstrijd voor dummies is een fijne korte brochure als je een heldere introductie wilt over deze termen, en zou ik zeker aanraden als je de bovengenoemde onderwerpen interessant vindt. We moeten namelijk allemaal toch ergens beginnen. Lijkt het je leuk om dit te lezen is deze brochure ook te verkrijgen in de anarchistische bibliotheek De Zwarte Uil.

De zine is ook online te vinden: https://www.agamsterdam.org/wp-content/uploads/2015/04/kapitalisme_voor_dummies_bw_def.pdf



Movimiento perpetuo, consecuencia natural.

Y así, se mueve la Tierra de maneras
diversas
gira y ofrece su danza eterna en atracción
colectiva
alrededor del Sol siguen su vida
juntos los planetas son palabra que vibra
a una gran velocidad
dentro de la Vía Láctea,
es su centro que retiene a nuestra Estrella
al mismo tiempo
en otro tiempo
viaja la galaxia por el universo.
Parece intrínseco al sentido de los astros
el movimiento,
junto a la Tierra se mueve todo y todos
se mueven
Organismos vivos todos
la roca y el viento que lleva vidas
que trae hojas
todas las vidas que pertenecen a otra
mayor.
Creadora.
En perpetuo movimiento las vidas dentro de la
vida se mueven,
siendo parte del tiempo
experimentándolo.
Se mueve lo invisible y lo innombrable,
todo nació del movimiento en esta y todas
las Tierras.
Las personas, parte de todas las cosas,
también se mueven.

También nació así la quien esto lee
en un VIAJE
histórica consecuencia y florecimiento de la
vida humana
es la migración,
que no me nieguen
mi existencia y la de mi canto
se sabe voluntad consciente transpirante
creativa de la humanidad
que no me entierren
que no condenen mi movimiento.
En su andar cansado de pueblos vivos
se habló sobre el tiempo y se enunciaron
las primeras preguntas,
hubo necesidadhay necesidad
habrá necesidad,
es el hilo tejido desde el corazon de Wakan
Chan
la fuerza gravitacional que mantiene el flujo
cascada de sueños que luchan
por existir,
es así que cada paso de cada persona
cae a consecuencia de la inconcebible
velocidad
que llevamos
es nuestro flujo sanguíneo,
no lloramos menos a nuestras hijas
no se matan más despacio nuestros hijos
no viviremos muertos porque nuestro viaje
no parará jamás.

- Cesar Merlín

Een economie in dienst van de samenleving

Door Tommy Ryan

Hoe zou een economie op anarchistische grondslag er uit kunnen zien? Aan de hand van een paar voorbeelden zal ik schetsen hoe een economie er uit zou kunnen zien als deze in dienst van de behoeften van de samenleving staat en afgestemd is op de natuur.

Covid-19 en de bestrijding ervan

De wereldwijde Covid-19 uitbraak en de achterliggende oorzaken daarvan hebben veel van doen met hoe kapitalisme onze economie en samenleving gestructureerd heeft. Het is een feit dat met vroegtijdig en proactief handelen een wereldwijde pandemie verhinderd had kunnen worden. Dit gebeurde uiteindelijk door een motief van financieel gewin. Dat het personen- en goederenverkeer zo lang mogelijk opengehouden werd zodat de economieën 'normaal' konden doordraaien, is één van de hoofdoorzaken waardoor we aangeland zijn waar we nu zijn.[1] De kosten hiervan worden nu echter op de samenleving afgewenteld. Dit patroon – de voorkeur geven aan financieel gewin tegenover sociaal-maatschappelijk verantwoordelijke keuzes – is sterk met het kapitalisme verbonden.

We zien dit, na de uitbraak zelf, ook terug bij de bestrijding van de pandemie. Bijvoorbeeld bij de ontwikkeling en distributie van inentingen. Er worden miljarden aan belastinggeld in commerciële farmaceutische bedrijven geïnvesteerd die, om aanbestedingen binnen te slepen, de mooiste beloftes maakten die zij uiteindelijk helemaal niet waar konden maken. Een fenomeen dat zich overigens eigenlijk bij bijna elke grote aanbesteding voordoet.

In plaats van veel geld in commerciële partijen te pompen, had de Europese Unie echter ook een gemeenschappelijk onderzoeksinstituut opzetten om een inentingsstof zonder winstmotief te ontwikkelen. Door de winstfactor uit te schakelen zou in deze crisis zo een goedkope en voor iedereen toegankelijke verspreiding mogelijk zijn. Mei 2020 werd in Finland al zo'n eerste patentvrije inentingsstof ontwikkeld.[2] Deze had met gemeenschappelijk optreden het daglicht kunnen zien en niet alleen Europese lidstaten kunnen helpen, maar ook landen die daar tot op heden nauwelijks toegang toe hebben. De inentingsstof zal waarschijnlijk het daglicht echter nooit zien omdat het commercieel niet als winstgevend wordt geacht en daarom niet de nodige financiële ondersteuning van overheden geniet.[3]

Woonproblematiek

Een ander voorbeeld waar grote voordelen voor de bevolking te behalen vallen, is de woonsector. Als we kijken naar de huidige situatie op de woningmarkt, vraag ik mijzelf af hoe het toch mogelijk is dat er voor een nieuwe regeringstermijn van de VVD getekend is? Stemmen mensen dan überhaupt in interesse van zichzelf? Het neoliberale beleid dat al decennia gangmaker is – eerst onder leiding van Paars 1 en 2, daarna jaren met het CDA en nu al 3 termijnen door de VVD – heeft de sociale woningsector totaal uitgekleed. De laatste



restanten van het sociale huisvestingssysteem houden de boel nog bij elkaar, maar alles wat er aan de voorkant nieuw gebouwd wordt, wordt aan de achterkant weer verkocht. Daarmee is het woningaanbod in de sociale woningbouwsector niet alleen gestagneerd, maar ook verworden tot niets meer dan een motor voor de koopmarkt. De doelstelling iedereen een betaalbare goede huisvesting te bieden staat niet meer centraal, maar zoveel mogelijk woningen omzetten tot privé-eigendom. Dit terwijl er een nijpend tekort is aan betaalbare woonruimte en jonge woningzoekenden procentueel een steeds groter deel van hun inkomen kwijt zijn aan woonlasten. Een coalitie van 34 organisaties heeft recentelijk aan de bel getrokken en stelt dat er de komende 10 jaar één miljoen woningen bijgebouwd moeten worden.[4]

HEB NIET DE ILLUSIE
DAT DE RIJKEN HET JE
ZULLEN TOESTAAN **HUN RIJKDOM**
WEG TE STEMMEN
- Lucy Parsons
ANARCHISME.NL / BRONNEN-THEORIE-GESCHIEDENIS-TEKSTEN-ACHTERGROND

Geïnternaliseerd Kapitalisme

herken je eraan dat je

- Jezelf schuldig voelen omdat je uitrust
- Dat je eigenwaarde zich er vooral op baseert of je carière maakt
- Je productiviteit boven je eigen gezondheid of dat van anderen plaatst
- Denken hardwerken = plezier
- Je lui voelt als je jezelf niet goed voelt, tegenzin hebt, of zelfs pijn hebt
- Zelfs als je ziek bent door wilt werken
- Werk gebruikt om je eigen behoeftes te negeren

Als anarchisten zijn wij tegen het toeeigenen van primaire levensbehoeften voor financieel gewin – of dit nu door privépersonen is, door banken of overheden. Privébezit in het geheel afwijzen betekend voor ons *ervoor* zijn dat deze algemene middelen in dienst van *iedereen* worden gesteld. In een samenleving waar alles tot koopwaar is geworden, is het misschien lastig voor te stellen dat woonruimte geen 'investering in de toekomst' is, maar erom draait een dak boven je hoofd te hebben en een fijn thuis. Dat kan ook op collectieve basis georganiseerd zijn. Een grootst mogelijk uitgebouwd sociaal woningnet zou betekenen dat geld niet bij individuen in de zak verdwijnt, maar geïnvesteerd wordt in onderhoud en de verdere uitbouw van het woningbestand, daarmee worden ook de wachttijden[5] op de woningmarkt gereduceerd wat o.a. zorgt voor meer mobiliteit en in het algemeen hebben mensen minder persoonlijke risico's en schulden.

Klimaat en productie

Ook wat betreft de milieuproblematiek is het duidelijk dat er, door de manier waarop onze samenlevingen zich ontwikkeld hebben onder het kapitalisme, een onhoudbare situatie is ontstaan. De veranderingen in het weer met lange perioden van droogte en andere extremere weerfenomenen, vervuiling van onze leefomgeving door bijv. microplastic, steeds verder krimpende wildernis (ver weg, maar ook thuis), leeggeviste zeeën; het is niet meer te ontkennen en moeilijk er niet pessimistisch van te worden. Wat betreft klimaatverandering het lastige is, is dat het een langzaam proces dat moeilijk op korte termijn te beïnvloeden is. Daardoor kan het gevoel bekruipen dat het voor nu slechts excessen zijn, of dat het niet zo'n haast heeft. Op ander plakken zijn de uitwerkingen echter al wel steeds groter, en of we het nu willen of niet, zullen die gevolgen ook hier doorwerken. Zij het in de vorm van een stijgende zeespiegel, extremer weer, klimaatvluchtelingen, in elkaar stortende productieketens en een sterke teruggang in de biodiversiteit.

Toch zijn er mogelijkheden om onze impact op de aarde ook op kortere termijn snel te reduceren als we dat écht willen. Deze verandering zal echter niet vanuit winstmotivatie gedreven worden, maar zal uit een wil te overleven moeten voortkomen; een perspectief op een gezonder leven voor onszelf, de generaties na ons en voor al het andere leven op aarde.[6]

Enkele dingen die op de korte termijn grote impact zouden hebben is bijv. het breken met het geplande kapot gaan van producten. Als producten langer bruikbaar zijn, gaan we efficiënter met de steeds schaarser wordende grondstoffen op aarde om en produceren tegelijk ook minder afval. Dit kan nog verder teruggebracht worden door die producten ook nog eens zo te maken dat ze eenvoudiger te repareren en recyclen zijn. Iets anders met grote impact is dat de productie gebruik gaat maken van duurzame grondstoffen in tegenstelling tot milieuvervuilende en niet-hernieuwbare grondstoffen zoals op aardolie gebaseerde plastics. Als dit vanuit de industrie gedreven wordt[7], zullen dit soort dingen niet meer afhangen van wel of niet verantwoordelijke individuele consumentenkeuzes, maar in één keer grote impact hebben voor alles wat geconsumeerd wordt. Milieuvervuilende producten zouden gewoonweg niet meer tot het keuzepakket behoren. En zeg nou zelf, wie kiest er nou bewust voor milieuvervuilend te zijn?

Een omschakeling van de economie brengt risico's met zich mee, vraagt om collectieve inspanning. Het zal betekenen dat productieprocessen moeten worden veranderd, bepaalde sectoren misschien zelfs moeten sluiten. Maar dat hoeft niet erg te zijn als we dit niet het probleem maken van de mensen die toevallig in die sector werken, maar hen de kans geven zich om te scholen en de werklast eerlijk verdelen.

Omvorming van de economie en verantwoordelijkheid

Er is een reden dat de voorbeelden die ik hierboven heb omschreven, zich niet zomaar laten doorvoeren. We leven in een financiële winst is gedreven samenleving, en degenen die zich proberen te verrijken aan de hand van dit economische model, zullen zich proberen te verdedigen.

In Nederland lijkt het consensus dat de klassenstrijd niet meer bestaat. Maar als we kijken naar wie er in onze samenleving daadwerkelijk de grote winsten opstrijken, wie daarvoor de rekening betaalt en de schade ervan ondervindt, is het duidelijk dat er een kleine groep bezitters en aandeelhouders is en een grote groep mensen die zich in het andere kamp bevindt. Dat we niet van klassenstrijd spreken, wil dus niet zeggen dat deze niet meer bestaat.

Tijdens de eerste dagen van de coronapandemie was er plotseling sprake van 'systeemrelevant werk' dat koste wat kost door moest gaan en er ander werk dat van de ene op de andere dag eigen-



lijk overbodig bleek. En als we kijken hoe de beloning, werkdruk of bescherming tegen Covid-19 in deze 'systeemrelevante' beroepenvelden is, wordt duidelijk dat werk eigenlijk niet gewaardeerd wordt naargelang relevantie. Mensen die overbodig werk doen of teren op het werk van anderen (zoals bankiers, aandeelhouders, vastgoedbezitters en bedrijfseigenaren) harken grote sommen geld binnen, terwijl de mensen die belangrijk werd doen grote risico's voor hun gezondheid lopen, door moeten werken, soms zelfs harder dan normaal én slecht betaald worden. Bezuinigd wordt altijd eerst onderaan de keten.

Willen we dit doorbreken, zullen we de maatschappelijke structuur die daaraan ten grondslag ligt moeten veranderen. De eigendomsvraag is daarbij van fundamenteel belang. Deze bepaalt voor een groot deel vanuit welke motivatie men handelt en wie daarvan de vruchten plukt.

Probleem is dat, zolang wij als werkende klasse ons niet van onze eigen positie en het daaraan verbonden aandeel in dit proces bewust zijn, we niet in staat zullen zijn zulke fundamentele veranderingen af te dwingen; dat we niet meer naar winst produceren, maar naar behoefte en op voorwaarden die leven mogelijk maken in plaats van dat te vernietigen. De wereld ligt in onze handen op het moment dat we ervoor kiezen ons te verenigen en in gemeenschappelijk belangen te handelen in plaats van in dat van enkelen.

---

1. China had al vrij vroeg na de uitbraak aangegeven dat dit mondiaal een serieuze bedreiging zou kunnen zijn. Maar vanuit het westen werd de noodroep pas na ... maand echt serieus genomen. Hier speelden ook racistische en anticommunistische sentimenten tegenover China een rol.
2. Joona-Hermanni Mäkinen & Ilari Kaila, Finnland hatte vor 10 Monaten einen patentfreien Impfstoff – aber entschied sich dagegen, Jacobin Magazin 05-04-2021; https://jacobin.de/artikel/corona-impfstoff-patentfrei-finnland-moderna-pfizer-astrazeneca-impfstrategie-pharmakonzerne-kalle-saksela-seppo-yla-herttuala-kari-alitalo-biontech
3. Alexi Teivainen, *Finnish Covid-19 vaccine preform yielding promising results but lacks funding*, Helsinki Times 05-10-2020; https://www.helsinkitimes.fi/finland/finland-news/domestic/18270-finnish-covid-19-vaccine-yielding-promising-results-but-lacks-funding.html
4. Grote bouwcoalitie presenteert actieplan voor 1 miljoen woningen in tien jaar, NOS.nl 17-02-2021; https://nos.nl/artikel/2369043-grote-bouwcoalitie-presenteert-actieplan-voor-1-miljoen-woningen-in-tien-jaar.html
5. De lange wachttijden die er nu zijn, zijn het gevolg van jarenlange sociale afbraak onder neo-liberaal beleid van PvdA, CDA en VVD.
6. Of we het nu willen of niet, ook de mens is onderdeel van de ecologische cyclus op aarde – de seizoenen, biodiversiteit, voedsel en drinkwater en ook onze gemoedsrust wat betreft de natuur.
7. Daarmee bedoel ik niet de CEO's van deze industrieën maar de arbeiders die daar werken en weigeren nog langer productiewijzen te gebruiken die hun eigen leefomgeving of die van andere vernietigen.

Boeken over het anarchisme lezen?

Anarchistische bibliotheek

DEZWARTEUIL

elke zaterdag geopend van 12:00 tot 16:00 tijdens Dagcafé in de Klinker

Anarchistische Bibliotheek

In de bibliotheek is een grote varia aan boeken te vinden. Voor de nieuweling die graag meer wilt weten over het anarchisme hebben we verschillende introducties en ook voor de gevorderde lezer hebben we een keur aan boeken. Van de diepgaandere theorie van het anarchisme tot onderwerpen als imperialisme, kapitalisme, de geschiedenis van Nederland, de vele libertaire bewegingen over de wereld en uit de geschiedenis, ecologie, genderstrijd, doe-het-zelf, films, zines en verschillende krantjes en magazines met reflecties op de huidige ontwikkelingen. Hier kan je jezelf dus voorzien van radicale info over hoe die andere wereld – die je eigenlijk altijd al hebt gewild – er dan uit zou kunnen zien. Kom eens langs en leen een boek!

Adres:
De Klinker,
Van Broeckhuysenstraat 46, Nijmegen
Openingstijden:
www.grotebroek.nl/groepen/bibliotheek-de-zwarte-uil/
Boeken collectie:
www.librarything.nl/profile/ZwarteUil
Uitgelichte boeken:
www.instagram.com/anarchistlibrary-zwarteuil

BIJDRAGEN AAN INBEWEGING? MAIL ONS OP AGN@RISEUP.NET

Plekken, groepen, organisaties

Een korte opsomming in Nijmegen

PLEKKEN

DE GROTE BROEK
Autonoom centrum / voor programma zie website / De Onderbroek / poppodium, bar en disco / de Klinker / Zondag vegan take-away
Tweede Walstr. 21
Van Broekhuysenstr. 46
www.grotebroek.nl

DE OPSTAND
Kroeg
van Welderenstr. 104, Nijmegen
www.debijstand.nl

DE PLAK
Collectief eetcafé met een betrokken en eigenzinnig karakter / take-away op donderdag, vrijdag, zaterdag en zondag
Bloemerstraat 90, Nijmegen
www.cafedeplak.nl

EXTRAPOOL
Kunstcollectief, drukkerij, muziekzaal
Tweede walstraat 5 en 23
www.extrapool.nl

STICHTING OVERAL
Kringloopwinkel, geeft subsidies weg aan goede doelen / woensdag & zaterdag van 14.00-17.00
Bredestraat 52, Nijmegen
www.overal.org

BASTA
Ideële kringloopwinkel / donderdag- vrijdag- en zaterdagmiddag 14:00-17:00
Begijnenstr 34, Nijmegen
www.bastanijmegen.nl

GROEPEN

VRIJE BOND
Landelijke anarchistische organisatie met verschillende werkgroepen en magazine de Buiten de Orde
www.vrijebond.nl

ANARCHIST BLACK CROSS
Gevangenenondersteuning en anti-gevangenissysteem werkgroep
abcnijmegen.wordpress.com

ANARCHISTISCHE BIEB DE ZWARTE UIL
Bibliotheek met radicale literatuur voor die andere wereld waar je eigenlijk altijd al van droomde

DOORBRAAK NIJMEGEN
Lokale groep van de landelijke linkse basisorganisatie Doorbraak
www.doorbraak.eu

STICHTING GAST
Migranten en geïllegaliseerden steunpunt in Nijmegen
www.stichtinggast.nl

STRAATMENSEN VOOR STRAATMENSEN
Kookgroep van voor en door de dak en thuislozen in Nijmegen.
www.straatmensen.nl



